

FERI ÁLMA

Hogyan tanította a kis Ferit az
Őrzőangyal bánatot indítani a
szentgyónás előtt?

IRTA:

GABRIEL ANTAL

hitoktatási szakfelügyelő

II. KIADÁS.

KIADJA: KORDA R. T. BUDAPEST,
VIII., MIKSZÁTH KÁLMÁN-TÉR 3.

FERI ÁLMA

Hogyan tanította a kis Ferit az Örö-
angyal bánatot indítani a szentgyónás
előtt?

II. KIADÁS.

IRTA:

GABRIEL ANTAL

HITOKTATÁSI SZAKFELÜGYELŐ.

KIADJA: KORDA R. T. BUDAPEST,
VIII., MIKSZÁTH KÁLMÁN-TÉR 3.

Nihil obstat.

Dr. Julius Machovich
preases censorum subst.

Nr. 1315.

Imprimatur

Strigonii, die 13. Apr. 1929.

Dr. Julius Walter
el. episcopus, vic. gen.

KORDA RÉSZVÉNYTÁRSASÁG NYOMDÁJA
Budapest, VIII., Kisstáció-utca 9.

Közeledett a karácsony szent estéje. Vastag hólepel borította a holt természetet. Szemfedőhöz hasonlított a takaró. Mégis úgy gyönyörködött Feri az ártatlanság színében, a csillogó, tündöklő, mocskotalan fehérségben. Oly ellentétesnek találta ezzel szemben a maga lelke állapotát, akárcsak az utca taposott sarát. Csak a hidegben, fagyban hasonlított a hóhoz. Kicsi volt ugyan még, de máris sok nagy botlások nyomták közönyös, fásult lelkiismeretét.

Az adventi időszakban a tisztelendő bácsi bűnbánatra serkentette kis tanítványait. Feri minden szóra figyelt. Az isteni kegyelem melegítő hatása alatt szívének a jege észrevétlenül olvadozni kezdett.

Elhatározta, hogy megtisztítja lelkét a bűnnek minden szennytől. Tiszta legyen lelke a szent

napokon. Semmi se zavarja ünnepi örömét. Így majd nem csak emlékünnepet fog ülni, hanem az édes Jézus arra is fogja őt méltatni, hogy valóban is hozzá jöjjön, mint kegyelmeket osztogató drága vendég, szíve kamrájába szálljon. . .

*

Gyónásra készült. — Elővette ceruzáját, keresett tiszta papírlapot és megvonalozta. A lap jobb oldalának a szélén újjnyi szélességben vonalat húzott lefelé. Ez legyen az irás határa.

Aztán elvonult a belső szobába, magára zárta az ajtót, hogy őt senkise háborgassa. Ott kint Gyuszi meg Palkó lovacskát játszanak. Hadd játszanak, ő ma nem ér rá. Lelkiismeretét kell megvizsgálnia.

Irjunk hát! De előbb gondolkodnia kell a bűneiről, hogy eszébe jussanak. Igen ám, de hasztalan az ember iparkodása, ha nem járul hozzá az Isten áldása. Letérdelt tehát, keresztet vetett magára és imádkozik: Mennyei Atyám, szent Fiad, Jézus Krisztus érdekei által küldd el nekem a Szent-

lelket. Szentlélek Uristen, segítsd eszemet, hogy bűneimet megismerjem, segítsd szívemet, hogy bűneimet megbánhassam, segítsd ajkamat, hogy bűneimet őszintén meggyónhassam, Amen!

Most aztán odaült az asztal mellé, fejét lehajtotta és gondolkodni kezdett. Sorra vette sten tizparancsolatát. Mindegyiknél megállott és gondolkodni kezdett: mi van benne parancsolva vagy tiltva és mit vétett ő ellene. Ami eszébe jutott azt leírta, a határvonalon túl nem írt, hanem, ha nem fért ki a bűn, a következő sorban folytatta. Minden bűnt új sórral kezdett, akármennyi . üres hely maradt is az előző sorban. Egymás alatt sorakoztak a fekete mondatok: . . . „Milyen rossz is vagyok én! . . . Mennyi a bűnöm!“ Söhajtott fel szörnyűködve, mikor e sorokat nézte.

De tudta, hogy még nincs vége. Átgondolta az Anyaszentegyház ötparancsolatát is.

Mikor már leírta minden bűnét, újra átolvasta. Annál a mondatnál; „Szentmisét mulasztottam a ma-

gam hibájából“, gondolkodott, hányszor is történt az? Aztán a sor végén, a határvonal után az üres kis helyre odairta, hogy hány-szor. És így tett a többi nagy bű-nöknél is. Mindegyik mellé oda-irta — már amennyire megtudta állapítani — hányszor történt. A lopásnál a súlyosbító, illetve eny-hítő körülményt is odajegyezte, sokat-e, vagy csak keveset.

Végre készen volt. Gondosan összehajtotta a papirlapot és zsebre tette.

Hát ez nehéz munka volt. Amennyire csak tudta, pontosan feljegyzett mindent. Majdnem egy órahosszáig törte a fejét és róta a betüket, mert már régóta nem gyónt. Szinte belefáradt. Hej, pe-dig a legfontosabb feladat: a bá-nat felindítása csak most követ-kezett!

Feri újra letérdelt. Buzgón ke-resztet vetett és imádkozni kezdett „Édes Istenem, adj töredelmes bánatot a szívembe!

Ugy szeretném szivből meg-bánni bűneimet, hogy jó legyen majd a szentgyónásom!“ De hi-

ába, a bánat nem mutatkozott. Lelke nem érzett semmi fájdalmat.

Ott künn mély csönd. Gyuszi meg Palkó biztos uzsonnáznak már . . . No meg tanulni is kellene holnapra . . .

Mind türelmetlenebb lett. Izgagtottan várta a bánatot . . . „Édes Istenem, küldj bánatot“, sópánkodott mégegyszer. De hiába! Ugy érezte: üres a szive, üres a lelke.

Feri arcán nagy könnycseppek gurultak végig. Nem bünei miatt, hanem mert félt, hogy nincsen neki bánata.

Nem megyek gyónni — gondolta fájdalmas lemondással — hisz bánat nélkül nem gyónhatom. Szomoruan keresztet vetett és kiment a szobából.

Lehorgasztott fővel járt-kelt, senki sem tudta elgondolni, mi baja lehet. Nem izlett neki sem játék, sem uzsonna. Leckeírás közben is olyan szórakozott volt. Anyuska oda is ment hozzája és megsimogatta: „Mi bajod, Ferikém? Ugy ég az arcod!“

Feri nem felelt. Vacsorát nem kért. Korán otthagyta testvérkéit,

csendesen levetkőzött és pihenőre tért.

Legalább az álom felejtse el, úzze távol szive keservét. Fejét a párnára hajtotta és felsóhajtott: „Édes Istenem, könyörülj meg rajtam, ugy szeretném ha holnap meggyónhatnám!” Közben szemei lecsukódtak. Mély álomba szenderült.

A jó Isten szánó mosollyal tekintett le a jóakaratu fiura. Elhatározta, hogy megvigasztalja szegényt.

* * *

Mély csönd volt a szobában. Csak Feri egyenletes lélegzése hallatszott. A hold hideg világa halványan hatolt a függönyön át. Egyszerre csak . . . kip-kop . . . halk kopogás rezzentette meg az ablakot. Feri felriadt. Ragyogó fényesség ömlött be az ablakon. Alig látott. Csak azután vette észre, hogy hófehér szárnyú tündöklő szellem áll az ágya előtt.

A fiú rémületében felsikoltott s remegni kezdett. A takarót fülig magára huzta. Két karjával beta-

karta az arcát és fejét a párnába fúrta. De ekkor érezte, hogy puha kéz simul a vállára. És az angyal megszólalt olyan édes hangon, mintha ezüst fuvolák zengenének. „Ne félj fiacskám! Én vagyok itt a te őrzőangyalod. Kelj fel, öltsd magadra ruhádat és kövess engem!” Feri — bár nem volt bátorsága az angyalra tekinteni — nem mert a parancsoló felszólítással ellenkezni. Lesütött szemekkel felugrik nyugvóhelyéről, felöltözködik és az ajtón át távozó angyal után indul. Künt az utcán a hónapnak semmi nyoma. Virágdiszt öltött a természet. Langyos szellő kezd lengedezni. A nap épen most dugja ki fejét a hegyek mögül. Gyönyörű látvány tárul a fiu szemei elé. A felkelő nap sugarai arannyal vonnak be mindent a földön, amely fölé a felhőtlen azurkék ég mennyezet gyanánt hajol le körös-körül. A fiút egészen elbájolta a természet szépsége. „Látod fiam, — szólalt meg az angyal — ez a tiszta léleknek a képe. Amint téged gyönyörrel tölt el most a termés, olyan gyö-

nyörúséggel tekint Isten a büntelen tiszta lélekre.“ Mennek mendegélnek. Csillogó harmat-cseppen akad meg Feri szeme, melyben a napsugarak töredeznek. „Látod, itt egy másik képe a tiszta léleknek.“ Mennek-mendegélnek. Egy csörgedező folyó mellett haladnak el. Feri meg nem állhatja, hogy a viznek kristálytisztaságát meg ne bámulja. „Uj képe a tiszta léleknek — jegyzi meg az angyal. — De gyerünk csak odább!“ Ezerféle színben pompázó virágkert mellett vezetett el útjuk, ahol a rózsa, a szegfű és a rezeda ezerszámra ontották balzsamos illatukat. A fiu elragadtatva a virágokon felejtette szemeit és pillanatra megállott. Ugye, milyen szép?! Látod, ily kedvteléssel tekint Isten a szennytelen lélekre“ — mondá az angyal s a fiut karjánál fogva gyöngéden menésre készítette. Csak most bátorodott neki a fiu, hogy az angyal arcába tekintsen. Egy pillantás azonban elég volt arra, hogy az őt egészen elbűvölje. Csak ép hogy földre nem borult az angyal előtt. Meg-

igézve a soha nem látott szépségtől, alig tudott szóhoz jutni. „Ő, én Őrangyalom — hebegé bátor-
talanul — én bámulom a természet szépségét s most látom, mi az ahhoz a gyönyörűséghez képest, mellyel a jó Isten téged elárasztott! Oh, mivel is érdemeltem én meg azt a szerencsét, azt a boldogságot, hogy angyalt színről-szinre láthassak! Kérlek, távozzál tőlem, nem vagyok méltó látásodra!“
„Fiam, — szakasztotta félbe az angyal a fiu szavait — elismerni alázattal Isten kegyeit, amit oly pazarul hintett reánk angyalokra, nem önhittség, nem kevélység, hanem kötelesség. De hagyjuk ezt. Csak arra akartalak figyelmeztetni, hogy te sem panaszkodhatol, hiszen a te lelked is, mig egészen tiszta volt, angyaléhoz hasonlított. Hisz tudod szent Alajosról is azt mondja az ének: „Tiszta voltál mint az angyal, aki téged őrizett, ki melletted védő szárnnal láthatlanul lebegett!“ Nem vagy méltó . . . de Isten látja a te jó akaratodat s végtelen irgalmasságában megbizott engem, legyek, segítség-

gedre, hogy lelkednek a tisztaságot vissza szerezzed és ő ismét örömmel tekinthessen reád.“ Közben sirkövek tünedeztek elő. Féri megborzadt. A temető! . . .

Az Órangyal megfogta kezét és bátorítja. . . . „Ne félj, fiam! nem lesz semmi bajod!“ Befordul vele az úton . . . Megáll egy frissen hantolt sir előtt. Féri szive megdobbant. „Itt nyugszik Kovács Gyula élt 10 évet . . .“ olvassa a feliratot. „Hisz az a barátom volt! — kiáltott fel — még pár hónap előtt együtt játszadoztunk vele! Szegény Gyuluska, milyen kedves fiucska volt és hogy szerette mindenki. Oh, bár mégegyszer láthatnám!“ „Legyen meg óhajtásod! Mindjárt fogod látni.“ Láthatatlan kezek kezdték kihányni a földet a sirüregből. Egykettőre nyitva volt a sir. Már a koporsó fedele látszott. „Jól megnézd, el ne szaladj, ha fölemelem a födelet.“ A fiu reászögezi szemeit a holttestre. De hirtelen elfordul, betakarja arcát s menekülni igyekszik. Az angyal erővel visszatartja. „Megállj csak, fiam! Látod, mivé lett

az a gyönyörű test, melyet életében elragadva bámult mindenki! Tudod, miért kellett meghalni a fiunak? A bűn miatt! Egy ember által jött be a világra a bűn — mondja Szt. Pál apostol — és a bűn által a halál. És ugy minden emberekre elhatott a halál, kibem mindnyájan vétkeztek.“ (Róm. 5. 12.) „Tehát a bűn okozta a halált. A bűn tette oly utálatossá ezt a testet előtted, ki azt látod. De a bűn hasonlóképen a lelket is ily utálatossá teszi, csakhogy te azt nem látod. Amily utálatos ez a test előtted, ki azt látod, ép oly utálatos a te lelked Isten előtt, aki azt látja. Amint te elfordulsz ettől a foszlásnak indult testtől, úgy fordul el Isten a te lelkedtől. Nem is akarja látni, undorral kitér előled. S te örülsz, hogy vétkeztél?!“

„Dehogy örülök, dehogy örülök! Utálom a bűneimet! — Sóhajtott Feri és nagy könnycsepp gurult végig az arcán. — Csak még egyszer add vissza lelkem tisztaságát Istenem, soha többé be nem szennyezem!“

Az angyal visszaborítja a korporsóra a födelet. Láthatatlan kezek behantolják a sírt. A temetőből kifelé indulnak.

A temető már elmaradt mögöttük. Az angyal megállt és a fiúra nézett: „Fiam, ahová most megyünk, oda csak úgy jöhetsz ha viszlek tégedet. Azért fogózkodjál jól a nyakamba. El ne eressz!” A fiú átkulcsolta az angyal nyakát, ez pedig átkarolta hóna alatt a fiút. Az angyal meglebbentette szárnyait és emelkedni kezdett.

Sebesen mint a villám, hagyták el az egyik csillagot a másik után, míg végre a legmagasabb is alattuk maradt. Soha nem látott szinpompa bontakozik ki most a fiú szemei előtt. Bűvös angyali hangok hallatszanak, soha nem érzett édes illat tölti be a levegőt. Feri szive ujong. Oly boldog érzés fogja el, milyet lent a földön sohasem tapasztalt.

Egyszerre csak megállapodik az angyal a nagy űrben, mintha pihenni akarna, „Oh gyerünk csak még feljebb jó angyalom, hisz ez mindig elragadóbb lesz!” „Nem

kedves fiam, tovább nem megyünk!“ „Látod még messze vagyunk attól a helytől, ahonnan e fény kisugárzik, ahonnan e hangok hallatszanak, ahonnan ez illat kiárad és máris oly boldogság tölti el szivedet! Hátha még ott volnál! Tudd meg, hogy ott van a mennyország. Mekkora boldogság ott színről-szinre látni a Szentháromság egy Istent, az Ur Jézus megdicsőült alakját, a boldogságos Szűz Máriát, az angyalokat, a szenteket! . . . Mekkora boldogság ott hallani az angyalok elbájoló dicsőítő énekét, a vértanúk győzelmi dalát, a hitvallók hálaénekét, a szűzek ama kiváltságos énekét, melyet kívülük senki sem zenghet! . . .

Mekkora boldogság ily tiszta társaságnak tagja lenni! Mekkora boldogság félelem nélkül az örök üdvösségteljes biztonságában éreznünk magunkat! Mekkora boldogság élni ott, ahol „letöröl Isten minden könnyhullatást“ a szemekről, ott ahol „halál többé nem leszen, sem jajgatás, sem fájdalom nem leszen többé!“ (Jel. 21, 4.)

Mekkora boldogság mindez, azt kimondani nem lehet. Ennek a boldogságnak ecsetelésére még szent Pál apostol is képtelen volt. Pedig ő már földi életében élvezte. Mert egy izben az Ur Jézus elragadta őt a mennyországba, (II. Kor. 12. 2.) rövid kis időre, hogy megízlelje a mennyei boldogságot és később majd szivesebben szenvedjen érte. Mikor el akarta mondani, amit látott, amit hallott, amit érzett, képtelen volt rá, csak azt hajtogatta: Szem nem látta, fül nem hallotta, sem az ember szívébe fel nem hatott, amit Isten azoknak készített, kik Őt szeretik.“ (I. Kor. 2. 9.)

Különben a bibliában már te is tanultad, hogy színváltásakor szent Péter is megízlelte egy kis időre a mennyországot. Olyan nagy boldogság fogta el szívét, hogy felkiáltott: „Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarod, csináljunk itt három hajlékot: Neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet!“ (Mt. 17. 4.) Nem tudta a nagy örömtől, mit beszél. (Luk. 9. 33.)

S látod fiam, erről a kimond-

hatatlan, soha el nem múló boldogságról te lemondnál, mikor halálosan vétkeztél. Inkább a bűn rövid öröme kellett neked, mint a mennyország öröme. Azért mondtam: tovább nem megyünk, nem mehetünk. Te oda be nem teheted a lábadat, mert nem megyen abba semmi fertőztetett vagy utálatosságot cselekvő. (Jel. 21. 27.) S te nem sajnálod esztelenségedet! Nem bánod bűneidet? Feri az angyal vállára borult.

Hogyne bánnám?! Nagyon is bánom! — mondotta meghatottan. Csak az egyszer bocsásson meg a jó Isten! Tudom nincs az a kincs, nincs az a földi hatalom vagy gyönyörűség, melynek kedvéért még egyszer kockára tenném a mennyei boldogságomat!

Villámgyorsan, ahogy jöttek, leszálltak a földre.

Magas hegy tövében érték a földet. A hegy oldalába mély üreg fúródott a sziklák közé. Az angyal a fiú vállára tette a kezét.

Most bemegyünk ennek az üregnek a mélyébe, fiam. Ne félj nem lesz semmi bajod! Sértetlenül ki-

hoznak belőle. Előre megmondom azonban, sötét lesz benne, koromsötétség. Azért kapaszkodjál jól a karomba, hogy el ne veszítselek. Rajta hát Isten nevében!

Belépnek az üregbe. Mérsékelten lejtős az út. Mennek menegélnek. Minél inkább távolodnak az üreg nyílásától, annál inkább tünedezik a világosság. Gyéribb-gyéribb lesz, végül teljes sötétség borul rájuk. A fiu félve simul az őrangyalhoz, görcsösen szorongatja karját s bizonytalan léptekkel tipeg a sötétben. Egyre forróbb lesz a levegő. Vastag csöppek hullanak a fiu h mlokáról.

„Jaj, édes őrangyalom, gyerünk ki innen, mert megsülök, nem bírom tovább!”

„Csak még egy k s darabig, fiam” — biztatja az angyal.

Mennek, mennek. Közben mindjobban erősödő, egybefolyó értelmetlen hangok hallatszanak messziről. Lassankint egy-egy káromkodó, szitkozódó, átkozódó hang vehető ki homályosan a hangok zürzavarából a rémes

sikoltozás, kétségbeesett zokogás rázza meg a fojtó levegőt. Reszket minden tagján a fiu. Erővel visszahúzza őrangyalát és rimánkodva kéri:

„Jaj édes őrangyalom, ne menjünk tovább! Gyerünk ki innen. Nem bírom tovább! Összerogyok!”

Az angyal megállt.

Látod fiam, még messze vagyunk onnan, ahonnan a hangok jönnek. Messze vagyunk még és te máris remegsz! Háth még ott volnál! Tudd meg, hogy ott van a pokol, ott az ördögök és kárhozottak lelkei! Micsoda gyűlevész társaság! Rablógyilkosok, paráznák, tolvajok, istenkáromlók, templomkerülők, részegesek! Szörnyen szenvednek! S ami a legborzasztóbb: szenvedésüknek sohasem lesz vége!” „Csepűhalma az a bűnösök gyülekezete — mondja az irás — és a tűz lángja az ő végük.” (Sir. 21. 10) „Örök gyalázatra vetlek titeket — kiált az Úr — és örök szégyenre, melyet soha el nem törölhet a felédés!” (Jer. 20. 40.) „A gonoszok örök lángra mennek.” (Mt-

25. 46.) Átkozottak ők és olyan tűzben égnék, melyet Isten legnagyobb ellenségeinek, a gonosz angyaloknak készített. (Mt. 25. 41.) A szerencsétlen kárhozottak „keresik a halált, de nem találják, kívánnak meghalni és elfut tőlük a halál.“ (Jel, 9. 6.)

S lám kedves fiam ott van a te helyed is; már készítik az ördögök. Isten nekem kinyilatkoztatta, hogy immár csak arra vár hogy egyetlen egy halálos bűnt kövess még el s akkor megvonja tőled irgalmát. Bánat nélkül fogsz meghalni s elvesztél örökre.

S te nem bánnád, hogy vétkeztél? S volna még bátorságod ezentul is halálos bűnt elkövetni?

Hideg borzongás szaladt végig a nagy hőségben a fiu egész testén. Könyörögve, összetett kézzel, térdreborulva esdekelt:

„Jaj, édes Őrangyalom, csak ez egyszer szabadíts ki innen. Soha többé, soha többé halálos bűnt el nem követek. Inkább meghalok ezerszer. Utálok a bűnt, amely ilyen büntetést érdemel.“

Az angyal megkönyörült a

fiun. Gyengéden fölemelte és visszafelé indultak. A fiu fáradtan vonszolta lábait. A kiállott izgalmak megsorvasztották erejét.

Amint a barlang kijárata felé derengeni kezdett, a fiu összeszedte minden erejét, kisietett a szabad ég alá, térdre borult s ég felé emelt szemekkel s forró szívvvel mondott hálás köszönetet Istennek, hogy a kárhozat veszedelméből lelkét kiszabadított. Igéretet tett, hogy minden erejéből azon lesz, hogy halálos bünt soha el ne kövessen.

*

Feri most már haza kívánczozott, de az angyal visszatartotta: „Jól van, fiam haza mehetsz majd; de akarom, hogy még egy látvány táruljon szemed elé. Messze megyünk. Fond körül karoddal nyakamat, mint előbb.“

Azzal derékon kapta a fiut s szárnyait csattogtatva a levegőbe emelkedett. Hegyen-völgyön szálltak, végre tengert átrepülve egy nagy város egyik szélesebb utcáján leereszkedtek. Megálltak egy

kanyarulatnál. A fiut kimagasló küszöbre állította.

Néma csend körös-körül.

Lassan-lassan zsivaj hangjai szűrődnek ide messzire. A lárma egyre dagadt. Ugy tűnt fel, mint-ha nagy népcsődület közelednék. És csakugyan. Vad néptömeg hullámzott az utcán és közeledett a fiu felé. A fiu bátortalanul huzódott az angyal védő szárnyai alá.

Amikor az embertömeg már közel ért, marcona katonákat látott ostorokkal, korbácsokkal kezükben. Förtelmes káromkodások közt sietésre nógattak egy embert, ki nehéz kereszt alatt roskadozott.

Homlokáról vér és verejték csurgott le a szemébe és a földre. Töviskoszorúnak a tüskéi mélyen nyomódtak a fejébe.

A kereszt sulya alatt kétszer is leroskadt. De a katonák fölemelik korbácsukat és lesujtanak rája. Szörnű vérpatak festi pirosra vállán a ruhát. Fölkel, előre-tántorog. Megtörött fényü szemét végighordozza a körülállókon.

Asszonyokat vesz észre, akik jajgatva tódultak közelébe; siránkoznak és kesergének rajta! Megállt egy pillanatra.

„Jeruzsálem leányai — mondja feléjük fordulva — ne sirjatok én rajtam, hanem sirjatok magatokon és fiaitokon.“ (Luk. 23. 28.)

Tovább vánszorog.

Vére pirosra festette az utat, amerre haladt.

Az angyal a fiuval némán követte a menetet. A városon kívül egy emelkedettebb helyre értek. A keresztfát lefektették a földre. Az áldozat testéről a ruhát leszakították. Most lehetett csak látni, hogy tetőtől talpig nincs ép hely azon; csupa rongy, csupa csirang csüng a kilátszó csontokon.

Két poroszló megragadta a kezét és hanyat a keresztre dobják. Karjait kifeszítik s hatalmas kalapácsütésekkel vastag szögekkel átfurják s odaszoritják a kereszt fájára.

Kifeszítik lábait is, azokat is hasonlóképen odaszögezik. Azután a keresztet fölemelik, az előre készített gödörbe zökkentik s a

földbe rögzítik. Előkelőbbnek látszó férfiak odaállanak a keresztrefeszített elé és fejcsóválva és gunyolódva sértegetik a mérhetetlen kinok emberét.

A fiu eddig szótlánul nézte a rettenetes jelenetet. Most azonban kitört belőle a méltatlankodás hangja. „Miféle emberek ezek? Hogyan lehet valakit ennyire kinozni? Rosszabbak ezek a vadállatoknál! A legnagyobb gonosztevővel sem szabad így bánni!”

„Haragszol te ezekre, fiam? — kérdé az angyal.

„Hogyne haragudnám ezekre a kegyetlen hóhérokra!”

„Akkor, fiam, magadra is haragudjál, mert te is közējük tartozol. Miattad is, érted is szenved ő. Nem ismered rá? Hisz ez az üdvözítő, Jézus Krisztus, Isten fia.

A te bűneid miatt is, a te üdvösségedért is töretik meg a sziv! Ha te nem vétkeztél volna, annyival kevesebbet kellett volna szenvednie.”

„Jézus szentséges Szive irgalmaz nekem“, zokogta sűrű köny-

nyek között a fiu s az angyal felé fordul:

„Édes jó őrangyalom, vigyél el innen, mert elájulok, nem bírom tovább. Vigy el haza, szívem mélyéből bánom, hogy a végtelenül jó és szeretetreméltó Istenemet, Megváltómat megbántottam.“

Az angyal átfogta a remegő fiut, visszaszállt vele ahonnan jöttek és bekisérté hálósobájába, megáldotta s eltűnt.

A fiu lefekszik. Hideg rázza, majdnem kidobja az ágyból.

Az ajtó nyílik. Belép az orvos. Odalép a fiuhoz. Megtapogatja üterét. Komoly arccal csóválja fejét s siet. „Asszonyom, — mondja a kint várakozó édesanyának — legyen elkészülve a legrosszabbra. Kedves fia élet s halál közt lebeg.“

A fiu nem veszi észre, hogy anyja ájultan összerogy. De megértette, hogy róla van szó. Haja ég felé meredezik. A halál verejtéke ül ki homlokára. Istenem! — kezd jajgatni kezeit tördelve — csak még egyszer légy irgalmas nekem! Legalább a reggelt

érjem el, hogy bűneimet még meggyónhassam. Aztán nem bánom, szívesen meghalok. Csak mégegyszer könyörülj rajtam!

Amint így rimánkodik, megszólal a hajnali harang, felébred. Körülnéz a sötét szobában. Megdörzsöli szemét. Kiugrik az ágyból. Tédra borul és szíve mélyéből mondja:

„Hálát adok Neked Istenem, hogy bár csak álom volt az egész, de mégis igaz bánatra indította szívemet. Bánom már szívem mélyéből minden bűnömet. Erősen fogadom, hogy többé halálos bűnt el nem követek, a bocsánatos bűnöket is amennyire csak lehet, kerülni fogom.“

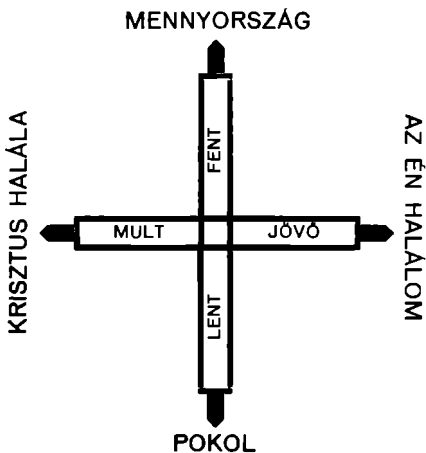
Nyugodt lélekkel járult a bűnbánat szentségéhez. Senki sem volt a gyónás után nálánál boldogabb.

Igéretét hűségesen megtartotta élete utolsó leheletéig.

* * *

Tanulság:
Mit tegyek, hogy bánatom legyen?

Imádkozom a bánat kegyelméért,
aztán gondolatban kereszt elé ál-
lok s lélekben odamegyek, ahova
a kereszt négy szára mutat:

*| KORDA R.-T.
| NYOMDAJA,
*| BUDAPEST.